

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 021842 16 U
Sarajevo, 06.09.2017. godine

Sud Bosne i Hercegovine u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo, kao predsjednika vijeća, Branimira Orašanina i Maide Bikić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Bosiljke Grgić, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Ministarstvo unutrašnjih poslova Republike Srpske, Banja Luka, Trg Republike Srpske broj 1, protiv zaključka broj: UP1 03-1-37-7-21-6/16 od 30.03.2016. godine, tužene Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini, u upravnoj stvari pristupa ličnim podacima, na nejavnoj sjednici održanoj dana 06.09.2017. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeni zaključak broj: UP1 03-1-37-7-21-6/16 od 30.03.2016. godine se poništava i predmet vraća tuženoj na ponovni postupak.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim zaključkom, broj i datum naveden u uvodu, tužena Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini je zbog nenadležnosti odbacila zahtjev Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske za obezbjeđenje zakonitosti rada Agencije za identifikaciona dokumenta, evidenciju i razmjenu podataka Bosne i Hercegovine, radi uspostavljanja internet portala kojim se omogućava pristup ličnim podacima i pristup statusu dokumenata za sve građane Bosne i Hercegovine preko službene web stranice.

Protiv navedenog zaključka tužitelj je blagovremeno podnio tužbu za pokretanje upravnog spora zbog povrede odredaba upravnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U obrazloženju tužbe navodi da je evidentno da se u konkretnom slučaju radi o obradi ličnih podataka, što i sama tužena navodi, ali istovremeno propušta da utvrdi da se navedeno vrši od subjekta koji nema ovlaštenja za isto, te da se na taj način postupa suprotno odredbama Zakona o zaštiti ličnih podataka. Smatra da je tužena pogrešno zaključila da IDDEEA ima svojstvo kontrolora, a ne obrađivača podataka, koje u ovom slučaju ima samo tužitelj, a što je od krucijalnog značaja i čime dalje određuje i

sam tok postupka i donosi osporeni zaključak. Ističe da činjenicu da je IDDEEA obrađivač, a ne kontrolor podataka definiira sam Zakon o Agenciji za identifikaciona dokumenta, evidenciju i razmjenu podataka BiH kojim je propisan djelokrug i nadležnost iste. Ukazuje da tužena pogrešno daje IDDEEA svojstvo kontrolora, propuštajući da utvrdi ovlaštenja data istoj zakonom, čime propušta da utvrdi i da nije u nadležnosti IDDEEA da obrađuje lične podatke na način da uzima lične podatke putem svoje internet stranice, te pogrešno zaključuje da je riječ o pozitivnom sukobu nadležnosti između tužitelja i IDDEEA. Smatra pogrešnim oglašavanje tužene nenadležnom u konkretnom slučaju, obzirom da je članom 40. Zakona o zaštiti ličnih podataka u BiH propisana nadležnost tužene i između ostalog je propisano da nadgleda provođenje odredbi ovog zakona i drugih zakona o obradi ličnih podataka i suprotno je odredbi člana 9. stav 3. tačka f) Zakona o Agenciji za identifikaciona dokumenta, evidenciju i razmjenu podataka BiH prema kojem je tužena nadležna da obezbijedi zakonitost rada IDDEEA. Konačno je predložio da se tužba uvaži, osporeni zaključak poništi i predmet vrati tuženom na ponovni postupak.

U odgovoru na tužbu tužena i zainteresirana stranka Agencija za identifikaciona dokumenta, evidenciju i razmjenu podataka BiH su predložila da se tužba odbije.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog akta u smislu člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“, broj 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude iz sljedećih razloga:

Osporenim zaključkom, broj i datum naveden u uvodu, tužena Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini je zbog nenadležnosti odbacila zahtjev Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske za obezbjeđenje zakonitosti rada Agencije za identifikaciona dokumenta, evidenciju i razmjenu podataka Bosne i Hercegovine, radi uspostavljanja internet portala kojim se omogućava pristup ličnim podacima i pristup statusu dokumenata za sve građane Bosne i Hercegovine preko službene web stranice. Tužena je ovako odlučila, kako to proizlazi iz obrazloženja osporenog zaključka jer je zaključila da nije nadležna da rješava sporna pitanja u slučaju kada jedan kontrolor osporava pravo drugom kontroloru da preduzima određene radnje obrade ličnih podataka.

Odluka tuženog organa je nepravilna i nije utemeljena na zakonu.

Po ocjeni ovog sudskog vijeća tuženi organ je po prijemu zahtjeva, ako smatra da nije nadležan, morao postupiti u skladu sa odredbama Zakona o upravnom postupku i to po odredbama koje se odnose na postupanje organa u slučaju prijema podneska za koji nije nadležan. Članom 58. stav 4. Zakona o upravnom postupku („Službeni glasnik BiH“ broj: 29/02 do 53/16) je propisano da kad organ poštom dobije podnesak za čiji prijem nije nadležan, a poznato mu je koji je organ nadležan za prijem, poslat će podnesak bez odgađanja nadležnom organu, odnosno sudu i o tome će obavijestiti stranku. Naime, ako organ koji je donio podnesak ne može utvrditi koji je organ nadležan za rad po podnesku, donijet će bez odgađanja zaključak, kojim će odbaciti podnesak zbog nenadležnosti i odmah ga dostaviti stranci. Imajući u vidu da tužena nakon što je utvrdila da nije nadležna za postupanje po zahtjevu, nije utvrdila niti u obrazloženju zaključka konstatovala da ne može utvrditi koji je organ nadležan za postupanje po navednom zahtjevu, to je tužena

postupila protivno smislu navedene odredbe zakona. Nadalje, tužena je bila u obavezi postupati po osnovnim načelima Zakona o upravnom postupku, posebno načelu zaštite prava i sloboda građana i zaštite javnog interesa sadržano u članu 5. citiranog zakona, kojim je propisano da kad organi uprave i institucije koje imaju javna ovlaštenja vode postupak i rješavaju, dužni su strankama omogućiti da što lakše zaštite i ostvare svoja prava u skladu s Ustavom Bosne i Hercegovine, Evropskom konvencijom o zaštiti ljudskih prava i sloboda i Aneksom 6. Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini. Pri tom vodeći računa da ostvarivanje njihovih prava ne bude na štetu prava drugih osoba, niti u suprotnosti sa zakonom utvrđenim javnim interesom. Kad službena osoba koja rješava neku upravnu stvar, s obzirom na postojeće činjenično stanje, sazna ili ocijeni da određena stranka ima osnova za ostvarenje nekog prava, upozorit će je na to i ako se na osnovu zakona strankama nalažu kakve obaveze, prema njima će se primjenjivati one mjere predviđene propisima, koje su za njih povoljnije, ako se takvim mjerama postiže cilj zakona.

Osim navedenog, treba imati u vidu da se samo konstatovanje od strane ugovornog organa da se oglašava nenadležnim bez upućivanja stranke pred kojim organom može ostavriti svoje pravo, onemogućava ostvarenje tužiteljevog prava na efikasan pravni lijek, zagaranтован članom 13. Evropske konvencije o ljudskim pravima. Stoga je tužena bila obavezna nakon utvrđenih razloga za svoju nenadležnost, zahtjev tužitelja dostaviti nadležnom organu ili sudu pred kojim tužitelj može ostvariti svoje zakonsko pravo na djelotvoran pravni lijek.

Dakle, osporeni zaključak je donesen suprotno gore navedenim odredbama Zakona o upravnom postupku, te je stoga valjalo osporeni konačni upravni akt poništiti i predmet vratiti na ponovno raspravljanje. U ponovnom postupku tuženi će otkloniti utvrđene nepravilnosti nastale u postupku donošenja osporenog rješenja.

Iz svega izloženog ovaj sud je primjenom odredbi člana 37. stav 2. u vezi sa članom 34. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“, broj 19/02 do 74/10), odlučio kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR
Bosiljka Grgić

Načelnik propisanih organa
Ovlašć.

